

ĝuste aŭdis Snejp diri, “—vian sorĉeton. Mi atendas.”

“S-sed mi n-ne —”

“Bone,” Snejp interrompis. “Ni baldaŭ havos denovan babileton, post kiam vi havos sufiĉe da tempo por cerbumi la aferojn, kaj decidi al kiu vi lojalias.”

Li ĵetis sian mantelon super la kapon kaj forpaŝis el la loko. Nun preskaŭ noktiĝis, sed Hari povis vidi Ciuron starantan tute senmove, kvazaŭ li estis ŝtonigita pro timo.

“Hari, kie vi *estis*?” pepis Hermiona.

“Ni gajnis! Vi venkis! Ni venkis!” kriis Ron, batante al Hari amike surdorse. “Kaj mi donis al Malfid okulan bluaĵon, kaj Nevil provis trakti kun Krab kaj Klus sola! Li ankoraŭ estas senkonscia, sed sinjorino Pomfrej diris, ke li bonfartos – kia alfrontado kontraŭ Rampeno! Ĉiuj atendas vin en la komuna ĉambro, ni festas – Fredo kaj Georgo ŝtelis kukojn kaj similajn el la kuirejoj.”

“Forgesu tion por nun,” diris Hari senspire. “Ni trovu neokupatan ĉambron, kaj vi aŭskultu bone ĉi tion...”

Li kontrolis, ke Ĝenozo ne estis ene antaŭ ol li fermis la pordon post ili, tiam li rakontis al ili, kion li vidis kaj aŭskultis.

“Do ni pravis, ĝi *estas* la Ŝtono de la Saĝuloj, kaj Snejp intencas ŝteli ĝin kaj perforti Ciuron helpi. Li demandis ĉu Ciuro sciis kiel eviti Lanugan – kaj li diris ion pri ‘sorĉeto’ de Ciuro – mi supozas, ke aliaj aferoj gardas la ŝtonon aparte de Lanuga, eble amaso da sorĉoj, kaj Ciuro evidente faris ian sorĉon kontraŭ la Mavaj Lertoj, kiun Snejp bezonas nuligi –”

“Do vi volas diri, ke la Ŝtono estas sekura nur tiel longe kiel Ciuro alfrontas je Snejp?” diris Hermiona konsternite.

“Ĝi malaperos ĝis la venonta mardo,” diris Ron.